

ἐνεθυμήθη ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἀπέκτησε πολλὴν πείραν ἐκ μύθων, διηγημάτων, ποιημάτων . . .

„Τὸ φάρμακον πρέπει νὰ ᾔηνε γλυκύ, ἡ ἀλήθεια πρέπει νὰ ᾔνε κεκαλλωπισμένη . . . Οὕτως ἠθέλησεν ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Ἀδάμ . . . Ἄλλως τε . . . Ἴσως τοῦτο εἶνε καὶ τὸ φυσικώτερον. Δὲν μᾶς δεικνύει αὐτὴ ἡ

φύσις τὴν ἀνάγκην πολλῶν ἐξωραϊσμῶν, πολλῶν ἀπατῶν; . . .“
Ἐκάθησε πάλιν εἰς τὴν ἐργασίαν του καὶ αἱ οἰκογενειακαὶ φροντίδες ἀπησχόλουν αὐτὸν ἐπὶ μακρὸν εἰσέτι . . . Ἡ ἡχὴ τοῦ κλειδοκυμβάλου εἶχεν ἤδη παύσῃ, ἀλλ’ ὁ κάτοικος τοῦ δευτέρου πατώματος περιεπάτει εἰσέτι ἐν τῷ δωματίῳ του ἀπὸ τῆς μιᾶς μέχρι τῆς ἐτέρας γωνίας.

ΣΥΖΥΓΙΚΟΣ ΕΡΩΣ.

Τὰ ὄρη χρυσίζει ὁ ἥλιος δύνων,
τὸ κῦμα τὰς ὀχθὰς ἡρέμα φιλεῖ,
βοῇ λουομένων ἀνδρῶν καὶ παιδίων
καὶ γέλωι παρθένων τὰ ὦτα κηλεῖ.

Ἐδῶ χελιδόνα ὁρᾷς θαλασσίαν,
λευκόπτερος λάρος βυθίζειτ’ ἐκεῖ
κ’ ἐξέρχεται φέρων τὴν σπαίρουσαν λειάν.
— Τυράννου καὶ δούλου εἰκὼν γραφικὴ. —

Τὴν θάλασσαν πλέει μικρὸν τι πορθμεῖον,
ἀνὴρ δ’ ἡλικίας τριάκοντ’ ἐτῶν,
νεάνιδα ἔχων ὠραίαν πλησίον,
τὸν οἶακα στρέφει τοῦ σκάφους κρατῶν.

Τὰς κώπας ἐλαύνει πορθμεὺς γηραλέος
νυστάζων καὶ μόλις τὰς χεῖρας κινῶν.
Τὴν νέαν ἀρτίως ἐστέφθη ὁ νέος
καὶ ζευγος συνῆλθον ὠραίων πτηνῶν.

Τοῦ μέλιτος ἤδη διῆγον τὸν χρόνον.
Ἡ σύζυγος, κόρη ξανθὴ, ραδινὴ,
Μαίους ἡρίθμει ὡς εἴκοσι μόνον,
ὠραία κ’ ἐνάρετος ἅμα γυνή.

Ἰδοὺ περιβάλλει τὸν ἄνδρα φιλίως.
Τῆς κόμης τῆς λάμπει χυτὸς ὁ χρυσός
περὶ τὸν λαίμῳ του, καὶ φαίνεται οἷος
ἐλίσσεται πέριξ δρυὸς ὁ κισσός.

Ὁ σύζυγος τότε τὸ πρόσωπον κλίνει,
θερμῶς τῆς συζύγου τὰ χεῖλη φιλεῖ
τὸ φίλημα δίδει ὀπίσω ἐκείνη.
— Ὡ τέρψις νομίμων ἐρώτων καλὴ.

Ἀθήνησι, Μάρτιος 1889.

— Ξανθὴ μου, τῇ λέγει ἐκείνος, θεωρεῖ
ὁ ἥλιος δύνει· ὅποια χροιά
ποικίλλει τὰ νέφη, χρυσίζει τὰ ὄρη!
νικᾷ πλὴν τὴν δύσιν ἡ σὴ παρσία.

Ξανθὴ μου, ἰδοὺ παμφαῆς ἡ σελήνη·
λαμπρὰ ἐκ τοῦ ὅρου ὀπίσω χωρεῖ·
ὅποσον τὸ φῶς τῆς τὴν δύσιν φαιδρύνει!
Ἄλλ’ ὅμως καὶ αὕτη πρὸ σοῦ ὕστερεῖ.

Ξανθὴ μου, ἰδὲ τὰς ἐπάνω ἐκτάσεις·
προκύπτει τῶν ἄστρον ἡ ὄψις δειλὴ.
Ἰδοὺ κατοπτρίζετ’ ἐντὸς τῆς θαλάσσης·
πλὴν σὺ μὲ μαγεύεις, ξανθὴ μου καλὴ.

Ξανθὴ μου, ἰδοὺ τὰ ἀθῶα παιδιά
γυμνὰ κολυμβῶντα καὶ παίζοντ’ ἐκεῖ·
Ἰδοὺ λουομένων παρθένων χορεία·
πλὴν σὺ ὑπὲρ πάσας, σὺ φῶς μου γλυκύ.

Ἄν εἶνε καὶ ἄλλη ὠραία παρθένος,
οὐ μόνον, ξανθὴ μου, σὺ εἶσαι ἐμὴ
πρὸς σὲ ἰσοβίως θὰ εἴμ’ ἡνωμένος·
καθ’ ἡκὸν μου εἶνε αὐτὸ καὶ τιμή.

— Κ’ ἐγώ, φίλτατέ μου, ἀπὴντησ’ ἐκείνη,
ἀξία σου θέλω ὁμοίως φανῇ·
οὐδέποτε θέλω τὸν ἄνδρα αἰσχύνει,
τιμία παρθένος, τιμία γυνή.

Κ. Α. ΔΙΑΛΕΙΣΜΑΣ.

Ο ΔΑΙΜΩΝ.

Διήγημα ὑπὸ **Ι. Ι. ΚΡΑΣΣΕΒΣΚΥ.**

(συνέχεια.)

Μετὰ τὴν συνδιάλεξιν, ἣν ἔσχε μετὰ τῆς Ἀγγλίδος ὁ κόμης Μαριᾶνος ἀπέφυγε πᾶσαν νέαν μετ’ ἐκείνης συνέντευξιν, ἀφοῦ πλέον ἐπίσθη ὅτι καὶ ἡ Ἀγγίλις ὡσαύτως ἐξήτει ν’ ἀποφύγῃ πᾶσαν αὐτοῦ προσέγγισιν. Οὐτε ἀπάντησιν οὔτε ἄλλην τινὰ διαβεβαίωσιν ἔλαβε παρ’ αὐτῆς ὁ κόμης Μαριᾶνος. Ἄλλ’ ἡ Μις Ῥόζα μετ’ ἐκτάκτου φιλοπροσέπειας καὶ γυναικειᾶς ἐπιτηδεύτητος ἐζήτει προφανῶς νὰ πλησιάσῃ πρὸς τὸν Ἀδριανόν, οὕτως ὅμως ὥστε μηδεμίαν μεταβολὴν

νὰ παρατηρηθῇ ἐν τῇ πρὸς αὐτὸν συμπεριφορᾷ τῆς. Ὁ ποιητὴς ἀντίστατο μὲν κατ’ ἀρχὰς εἰς τὴν μαγεῖαν καὶ τὸ θελγητρά τῆς Ἀγγλίδος, ἀλλὰ μετὰ τινὰς ἡμέρας αἱ ἐπιμονοὶ παραινέσεις καὶ παρακλήσεις τοῦ καθηγητοῦ καὶ ἡ ἐπιρροὴ τῆς ὠραίας νεάνιδος ἐφαίνοντο ἤδη ἐπιτυχῶς ἐπ’ αὐτοῦ ἐπενεργούσαι. Ὁ Ἀδριανὸς ὄχι μόνον ἔπαυσε νὰ ἀποφεύγῃ τὴν Ἀγγλίδαν, ἀλλὰ καὶ ἤρχισε νὰ τὴν ἀναζητῇ τρόπον τινὰ, ἀνεπαίσθητος . . . Ἐνώπιον τῶν φίλων, εἰς τοὺς